

[Bernhard Baunsgaard.]

gen bundet sig, så der ikke mere kan finde forhandling sted.

Måtte jeg derefter komme med en bemærkning til det, hr. Ove Hansen omtalte. Hr. Ove Hansen mente, at jeg bad den socialdemokratiske folketingsgruppe overveje afgifterne endnu en gang. Det kunne ikke falde mig ind at komme med den henstilling til den socialdemokratiske folketingsgruppe, for det tror jeg ikke der ville være nogen mulighed for. Men jeg bad den socialdemokratiske folketingsgruppe overveje, om det ikke af hensyn til folketinget ville være rimeligt, om den socialdemokratiske folketingsgruppe støttede et krav om, at der blev skabt rimelige arbejdsvilkår over for den slags forslag, som er forelagt os af regeringen, sådan at vi kan bevare respekten i det mindste for os selv.

Måtte jeg endvidere komme med nogle bemærkninger til det, som finansministeren sagde. Finansministeren mente, at det ikke var andet år i træk, regeringen på denne måde havde overrasket os, for sidste år var det jo i september. Det er korrekt, at sidste år var det i september, men det er desværre også korrekt, at vi begge år mødte op i forventning om, at det alene var udskrivningsprocenten, vi skulle tage stilling til. Og vi har fra radikal side i den tid, der er gået siden september sidste år, gang på gang opfordret finansministeren til at skaffe sig et overblik over, hvad året 1974 ville indebære, sådan at vi ikke ville få en gentagelse af den situation, som vi havde i september for et år siden. Dette skete ikke.

Finansministeren kom derefter med nogle betragtninger over skattetrykket og mente, at det hele var jo i orden, for den forrige regering havde haft en kraftigere skattestigning. Ja men det er ikke det, det drejer sig om mere. Der er ingen, der ikke vil indrømme, at den forrige regering havde en stigning i skattetrykket, men, hr. finansminister, det, der er i vejen i dag, er jo den sørgelige kendsgerning, at vi er kommet så højt op med skattetrykket, at skatteyderne ikke mere finder sig i det. Der er sket det, at skattetrykket er blevet så stort, at vores skattesystem ikke mere virker rimeligt. Man prøver på enhver måde at komme uden om skattetrykket, og det er en situation, som ikke er mærkelig, al den stund

vi helt ubestridt har sat verdensrekord. Tidligere var der plads til at forøge skattetrykket. Nu har vi forøget det så meget, at det må ned.

Måtte jeg også komme med nogle bemærkninger til de ord, som finansministeren mente var på sin plads, når han kommenterede den betænkning, som er forelagt.

Finansministeren omtalte heroppefra en række af de ting, som skulle gennemføres efter aftalen med SF, og han mente, at det måtte være noget, som vi fra radikal side kunne være med på. Der var én ting, som finansministeren glemte at omtale — jeg skal til gengæld trække det frem fra betænkningen om et øjeblik — og det var spørgsmålet om fradrag af private renteudgifter.

Jeg vil gerne have lov til at citere, hvad det er, der siges i det bilag, som fra finansministeriet i sommer er oversendt til folketingets skatte- og afgiftsudvalg. Der har man skønnet over, hvordan muligheden er for at stryge renter af privat gæld, og man konkluderer — det er vist tilstrækkeligt, at jeg tager det allersidste:

„Det betyder dog ikke, at afskaffelsen af rentefradraget for gæld til privat forbrug vil være uden enhver virkning. Der vil altid være en stor gruppe af navnlig lønmodtagere og pensionister, som kun råder over meget beskedne formueaktiver. Disse skatteydere“,

altså de, der ikke har formue, og pensionister, „vil i praksis få meget svært ved at overbevise skattemyndighederne om, at deres lån er anvendt til andet end privat forbrug. Derfor vil de kun sjældent opnå fradrag for deres renteudgifter“.

Til finansministerens ord kan jeg på denne baggrund kun sige dette: der skal meget stærke argumenter til at overtale radikale til at gå med til noget, der kun rammer folk med beskedne lønindtægter uden formue og pensionister. Derfor beklager jeg meget stærkt, at finansministeren har bundet sig.

Må jeg derefter sige, at jeg tvivler aldeles ikke på finansministerens gode vilje, når det gælder skattereformer, men jeg er desværre ikke nær så overbevist om virkningen af det, der foreslås. Vi har desværre tidligere oplevet en finansminister med god vilje, der fremsætter et lovforslag, hvis virkning er af en sådan art, at det enten må trækkes